

Nekada davno u Horasanu živio je bogati vladar. Zaputivši se u posjetu prijatelju trgovcu u Tbilisi, odlučio je da zanoći u podnožju planine. Bas tada začu neke čudne zvuke.

Razgledajući tako, ugledao je ulaz u pećinu iza stijene pored koje je odlučio da zanoći. Pomislivši da neko razgovara, ušao je u pećinu. Unutra je vidio grupu ljudi kako se šetkaju sa knjigama u rukama, malo čitaju i međusobno razgovaraju, i drugu grupu kako zapisuju njihove riječi:

“Ko ste vi i šta radite ovdje?”

“Ej putniče, iz knjiga koje vidiš u našim rukama čitamo živote onih koji su suđeni jedni drugima, a druge koje vidiš zapisuju sudbine novorođenčadi i imena njihovih budućih životnih saputnika.”

“Hmmm. Mogu li vas upitati, za nekoliko dana i ja ću postati otac, pa me zanima ko mu/joj je suđen?”

“Ah da, evo ovdje i zapisujemo, dobićete kćerkicu. Mladić za koga će se udati rodiće se za 7 dana, kao sin sluškinje trgovca kome idete u posjetu.”

Vladar je molio:

“Promijenite to, daću vam sve moje blago, ne udajte moju kćerku za slugu.”

“Dragi naš gostu, mi ovdje ne određujemo sudbinu, samo zapisujemo ono što je sudbinom određeno.

Vladar se izbezumio. Brzo je istrčao “ako ste vi zapisali , a ja ću spriječiti” rekavši, uzjahao je konja i stigao u Tbilisi. Zajedno s prijateljem tri dana se smijao i zabavljao uz jelo i piće. Za to vrijeme vladar je promatrao sluškinju. Trećeg dana uveče obratio se svom prijatelju trgovcu:

“Dragi prijatelju“ rekao je,“ moja supruga tražila je od mene sluškinju. Opisala ju je baš onako kakva je sluškinja u vašoj kući. Hoćeš li mi je pokloniti?”

“Dobro, ali naša sluškinja je kao što vidite u drugom stanju, neće Vam baš biti od koristi.“

“U redu, ali i mi ćemo uskoro dobiti dijete, može nam pomoći u dojenju, a i u služenju.”

“U redu, kad je već tako!”

Vladar je zajedno sa sluškinjom krenuo na put. Prelazeći preko jednog mosta, zario je mač u srce te jadnice i bacio je u rijeku. Ali, prije nego je izahnula, rastavljajući se s dušom, rodila je i ostavila dijete na travu koja je visila sa obale. Nedugo zatim, medvjedica je sa svojim medvjedićima došla do rijeke s namjerom da se napoje i čula dijete kako plače. Uzela je dijete i donijela u jazbinu gdje ga je hranila i podizala. Kada je dijete napunilo tri godine, trgovac je došao u to područje da lovi. Prolazeći tako pored medvjedeg gnijezda, ugledao je dijete i uhvatio ga i odveo kući. Dijete se vremenom pripitomilo i prilagodilo.

Nakon nekog vremena vladar iz Horasana sjetio se svog starog prijatelja i ponovo mu došao u posjetu. Zaprepastio se kada se u kući svog prijatelja trgovca sreo sa mladićem. Nekoliko dana ga je promatrao, svidjeli su mu se pokreti, ponašanje i pričanje i pomislio je da bi bio dobra prilika za njegovu kćerku. Upitao je svog prijatelja:

“Dragi prijatelju, poznajemo se toliko godina, a nisam znao da imaš sina; Hvala Bogu baš lijepo je odgojen, ko je ovaj mladić?”

Nakon što je trgovac ispričao o dječakovoju sudbini, vladar iz Horasana sjetio se događaja od prije mnogo godina. Izračunavši mladićevu dob, shvatio je da je to sin sluškinje koju je ubio. Sjetio se i razgovora sa zapisivačima sudbine iz pećine. To veče skovao je plan. Ujutro, za vrijeme doručka rekao je svom prijatelju trgovcu:

“Dragi prijatelju, moram poslati obavijest porodici, napisaću pismo a neka ga mladić odnese!”

Domaćin je prihvatio. Mladić je jahao tri dana i tri noći te stigao u konak vladara iz Horasana u ponoć i ušao u avliju, ali da ne bi nikoga budio privezao je konja za jedno deblo i zaspao. Slučajno, narednog jutra prije svih iz kuće je izašla vladareva kćerka. Primijetila je mladića. Onog trena kada ga je vidjela, zaljubila se. Da bi ga bolje osmotrila približila se i ugledala pismo koje samo što nije palo iz turbana. Uzela je pismo i prepoznala očev rukopis. Bojeći se strašnih vijesti otvorila ga je i pročitala. Pisala je samo jedna rečenica:

“Mladića koji je donio ovo pismo odmah uhvatite i ubijte, zakopajte ga tajno. Vidimo se za deset dana.”

Djevojka pomisli, šta može biti loše u ovom lijepom licu, a sve više je ostajala bez riječi i odmah potrča u kuću, uze pisaljku i papir.

“Vjenčajte moju kćerku za mladića koji je donio ovo pismo, kada dođem za deset dana neka me dočeka svadba.”

Poslije...Ej čitaoče poslije je lako; ne zaboravi da postoji sudbina i niko ne može uništiti ono što zapisivači sudbine zapišu.

Izvor: Časopis Zaman